

Heinesen (S):

Lovforslaget er jo et led i udmøntningen af den del af septemberforliget, der drejer sig om besparelser m. v., og dette forslag falder ind under betegnelsen m. v., idet forslaget ikke medfører besparelser, i hvert fald ikke umiddelbart, men er et forslag om indførelse af en ny afgift, der er en del af den regning, som befolkningen skal betale for skattelettelsen.

Socialdemokratiet har som bekendt ingen andel i septemberforliget, og vi er derfor frit stillet over for lovforslaget. Vi har nok i beretningen fra det politisk-økonomiske udvalg af den 12. september i år anført, at vi kunne støtte et forslag af samme art som det foreliggende, vel at mærke, hvis det blev gennemført som en del af en samlet økonomisk løsning svarende til socialdemokratiets økonomiske helhedsplan. Det tilsagn vedstår vi, men det foreliggende lovforslag fremsættes jo ikke i denne af os ønskede sammenhæng.

Så kunne man spørge, hvilken sammenhæng det egentlig fremsættes i. Her, mere end 2 måneder efter indgåelsen af septemberforliget, kender vi stadig væk ikke den økonomisk-politiske sammenhæng, som lovforslaget er en del af. Regeringen og forligspartierne kender ikke selv sammenhængen. Vi ved, at forligspartierne er uenige om septemberaftalen både med hensyn til besparelser og med hensyn til afgifter. Det har vi fået en meget livlig illustration af her i eftermiddag. På fredag fremsætter finansministeren forslag til finansloven, hvis indhold vi ikke kender, og det forlyder jo — det kan være forkert, men det forlyder jo med stigende styrke — at regeringen i næste uge kommer med en kriseplan, som vi selvsagt heller ikke kender indholdet af.

Jeg skal kort sige, at vi ønsker stadig væk ikke at vurdere et sådant forslag isoleret, men i sammenhæng med regeringens øvrige økonomiske politik, og denne vurdering bliver afgørende for vor stillingtagen ved lovforslagets tredje behandling, hvis det nogen sinde kommer så langt.

Imidlertid er der ikke noget forgjort ved, at vi i udvalget får lovforslagets virkninger nærmere belyst, og det medvirker vi gerne til. Vi vil gerne have et skøn over afgiftens fordeling på forskellige indkomstgrupper, og dernæst ønsker vi oplyst, hvor stor en andel

af det offentliges udgifter til hospitalsbehandling og invalidepension til trafikofre afgiftsprovenuet kan dække. Dernæst vil vi godt vide noget mere om hyrevognenes samlede stilling ved dette forslag og det bebudede forslag om vægtafgiftens bortfald, idet vi ikke mener, at hyrevognserhvervet kan bære yderligere byrder i den nuværende situation. Endelig vil vi gerne høre finansministerens begrundelse for, at man vil lovfæste, at forsikringsselskaberne i enhver situation, uanset deres økonomiske forhold, fuldt ud kan overvælte afgiften på præmierne.

Til slut skal jeg for en sikkerheds skyld sige, at selv om socialdemokratiet som nævnt ikke er helt fremmed over for i den rette sammenhæng — jeg gentager: i den rette sammenhæng — at lade motorkørslen yde et bidrag til dækning af det offentliges udgifter til behandling og pensionering af trafikofre, kan det ikke tages som indtægt for, at man kan fortsætte ad den vej ved at lade brandvæsenet finansiere over brandforsikringspræmierne og politiet over tyveriforsikringen eller meteorologisk institut over stormskadeforsikringen. Systemet har sin grænse.

Glistrup (FP):

Den 22. august 1974 er en dag, som mange kan huske, for det var den dag, hvor der fra det radikale venstre kom et fornuftigt forslag. Det, vi behandler her, den her genfortælling, som regeringen forsøger at give det forslag, er bestemt ikke fornuftig. Hvad enten det nu skyldes ønsket om pristalsfusk eller noget andet, så er de radikales forslag nu blevet forvandlet til det, som enhver finansminister elsker, nemlig et skatteforslag, og ligesom den daværende opposition for et års tid siden vendte sig imod policebeskatning som nye skatteobjekter, håber jeg, at det nuværende folketing vil vende sig imod, at man bruger forsikringspolicer som skatteobjekt.

Det er i det hele taget en dårlig idé at indføre nye skatteobjekter, som vi jo både i dag og tidligere har haft lejlighed til at tale om. Begynder man først at indføre skat på et nyt område, ved vi alle sammen, at i løbet af 1 år, 2 år, 5 år udvikler det sig alt sammen til bare at blive mere og mere skat. Man må stå stejlt på det tidspunkt, hvor man skal inddrage det nye moment i skatte-